

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **B. K.**
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. června 2020, č. j. CPR-6752-2/ČJ-2020-930310-V251,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podanou dne 16. 7. 2020 rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. CPR-6752-2/ČJ-2020-930310-V251, kterému předcházelo rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 1. 2020, č. j. KRPH-118256-19/ČJ-2019-050026-SV-50A. Tímto byla žalobkyni uložena povinnost

opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně byla podle ustanovení § 50a odst. 3 citovaného zákona stanovena doba k opuštění České republiky do 50 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil část výroku tak, že dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovuje doba k opuštění území členských států Evropské unie do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobkyně úvodem sdělila, že dle jejího názoru správní orgány nesprávně a nepřiléhavě aplikovaly ustanovení zákona a nebyl řádně zjištěn a posouzen skutkový stav, čímž došlo k vydání nezákonného a nepřezkoumatelného rozhodnutí.
3. Nezákonnost rozhodnutí vycházela dle žalobkyně z velmi povrchního zjištění skutkového stavu, kdy žalovaný dovodil vědomí žalobkyně o jejím nelegálním pobytu a k tomuto konstatoval: *„Určitě se doma o „pobytu“ rodiny bavili a baví a muselo ji být jasné, že něco není v pořádku.“* Zjištěno nebylo ani to, zda je žalobkyně připravena realizovat svůj život mimo Českou republiku, ani jak by jí bylo umožněno zapojit se do vzdělávacího systému v Turecku. Správní orgány považují povinnost opustit území jako jediné zákonné řešení situace žalobkyně, která se však ne vlastní vinou ocitla na území České republiky bez povolení k pobytu. S tím však žalobkyně nemůže souhlasit, neboť součástí zákona o pobytu cizinců je také možnost zastavit řízení, pokud by i vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo nepřiměřeným postupem, znamenajícím rozpor se základními právy a mezinárodními úmluvami. To je i situace žalobkyně. Přestože část rodiny je na území Turecka přítomna, žalobkyně u nich nemůže najít jinou než krátkodobou výpomoc. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, dle kterého bylo předešlou judikaturou dovozeno: *„že v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Při posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu. Z uvedeného tak plyne, že správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince. Přesvědčení stěžovatelky, že nebylo její povinností z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, je tak v tomto ohledu chybné. Situace by nepochybně byla odlišná, pokud by ze správního spisu nevyplývaly žádné relevantní skutečnosti svědčící o možné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V nynější věci tomu tak však nebylo a bylo proto povinností stěžovatelky zkoumat a zjišťovat konkrétní rodinné a soukromé vazby žalobce. Rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 9 As 142/2012, na který je v kasační stížnosti odkázáno, se týkal situace, kdy bylo krajskému soudu a správním orgánům pouze v obecné rovině vytýkáno nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dle § 3 spr. ř. a neopatření si potřebných podkladů. Zde je však situace odlišná, neboť z vypovědí žalobce, jakož i z podkladů ve správním spisu vyplývalo, že k zásahu do rodinného a soukromého života dojít může. Nelze proto uvedený rozsudek na tento případ vztáhnout.“* Z uvedeného tak plyne, že byl správní orgán povinen přezkoumat okolnosti svědčící o nepřiměřenosti vydávaného rozhodnutí, a to i z vlastní iniciativy. Nutnost je zjevná o to více, že součástí rodiny jsou dvě nezletilé děti. Roztržení sourozeneckého svazku tím, že některé jeho články budou přinuceny oddělit se od

ostatních, je v rozporu se základními lidskoprávními zásadami. Nejstarší bratr žalobkyně je českým občanem a realizace rodinného života mimo Schengenský prostor je pro něho téměř nereálná. V tomto směru může vydané rozhodnutí znamenat porušení Úmluvy o právech dítěte (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-57).

4. Nad rámec uvedeného žalobkyně namítla, že správní orgány nedbaly své povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy vytrhávání jednotlivých vazeb k zemi původu vytvořily formalisticky dojem, že má žalobkyně stejné zázemí také v Turecku. To je však mylná domněnka, jelikož veškeré její zázemí leží v České republice. Výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální množinu faktorů ovlivňujících přiměřenost správního rozhodnutí. Se všemi těmito faktory se musí správní orgán vypořádat. V případě žalobkyně se však zabýval přiměřeností pouze vágně, jelikož si byl vědom aplikovatelnosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte. Podmínka přiměřenosti rozhodnutí rovněž plyne z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, který konstatoval: *„Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzýván k předložení příslušných dokladů. Poté, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výslech cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka. Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 57A 75/2014-52, kde byl výslech považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil. Dle názoru soudu výslech slouží k tomu, aby cizinec předestřel svá tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.“* Správní orgán tedy pochybil, pokud se po shledání, že byly naplněny

podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, nezabýval v dostatečné míře okolnostmi soukromého života žalobkyně a situace ohledně přiměřenosti zásahu tak objektivně nemohla být ani zjištěna.

5. Žalobkyně poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, dle kterého je přiměřenost dopadů rozhodnutí nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům. Rovněž konstatoval, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Při nutnosti zjistit skutečný stav věci je tak správní orgán povinen se minimálně pokusit o vyslechnutí účastníka k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo ho jiným způsobem vyzve k vyjádření se k problematice. Případně se má správní orgán pokusit zjistit uvedené náležitosti sám. Nedostatečným vypořádáním se s nepřiměřeností v odůvodnění rozhodnutí jednal správní orgán v rozporu nejen s uvedenými mezinárodněprávními úmluvami, ale i s § 68 odst. 3 správního řádu.
6. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nepřiměřenost rozhodnutí vůči nezletilé žalobkyni a její nezletilé sestře pro rozpor s Úmluvou o právech dítěte. V této souvislosti žalobkyně odkázala na znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Ve stejném duchu hovoří i čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. V návaznosti na uvedené žalobkyně poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, dle kterého: *„Právě hledisko nejlepšího zájmu dítěte (dětí) nebylo dle názoru Nejvyššího správního soudu ve věci dostatečně zváženo ani v nynějším případě při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na vyhoštění stěžovatele a právem na ochranu soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků, tedy manželky a dvou velmi malých dětí, zcela odkázaných na péči svých rodičů. Podobně jako ve věci Nunez proti Norsku nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele od jeho dětí bylo trvalé nebo jen dočasné, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel i po uplynutí doby vyhoštění pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici, a bylo třeba v tomto směru věnovat, jak naznačuje i stěžovatel, pozornost rovněž příslušné správní praxi. Trvalé nebo dlouhodobé odloučení by nepřiměřený zásah do rodinného života v daném případě mohlo znamenat, ovšem ani případné „krátkodobé“ nucené vycestování stěžovatele by nevylučovalo možnost nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na rodinný život, pokud by k němu přistoupily ještě další uváděné okolnosti.“* Dle žalobkyně došlo v jejím případě nejen k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života, ale i do soukromého a rodinného života rodinných příslušníků, kdy jde mj. o nezletilé děti a českého občana.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádřil své přesvědčení o dostatečném vypořádání otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy nelze od uložení povinnosti opustit území Evropské unie upustit.
8. K uplatněným žalobním námitkám odkázal žalovaný nejen na napadené rozhodnutí, ale i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se dostatečně vypořádal se vším, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

9. K námitce možnosti zastavit řízení v případě, kdy by byla povinnost opustit území Evropské unie nepřiměřeným postupem, žalovaný konstatuje, že z dikce § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplývala pro správní orgán I. stupně jiná možnost rozhodnutí, kdy citovaná norma představuje imperativ k řešení nastalé situace účastníka řízení při naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení.
10. Žalobkyně musí vzít v potaz i skutečnost, že legalizace pobytu neoprávněně pobývajících cizinců na území České republiky není standardně proveditelná přímo z území České republiky a je nutně spojena s vycestováním cizince a podáním žádosti na zastupitelském úřadu. Povinnost vycestovat není spojena se zákazem pobytu, žalobkyně se tak může po vyřízení platného pobytového oprávnění do České republiky vrátit zpět. Tím, že povinnost vycestovat byla uložena celé rodině, vyjma bratra, který je státním příslušníkem České republiky, nedojde ani k přetrhání rodinných vazeb ani k nepřiměřenému zásahu do soukromého života žalobkyně.
11. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

12. Zástupce žalobkyně předně odkázal na žalobní podání a následně zdůraznil podstatné skutečnosti. Řízení o vyhoštění bylo zahájeno dnem následujícím po dni, kterým žalobkyně dovršila 15 let, přičemž se žalobkyně dobrovolně dostavila na cizineckou policii. Premisa plynoucí z rozhodnutí správních orgánů o neoprávněném pobývání na území by měla být korigována postupem žalobkyně, kdy nebylo možné zahájit řízení před jejími patnáctými narozeninami. Dle názoru zástupce žalobkyně je opatření ukládající povinnost opustit území Evropské unie nepřiměřené, byť jde o mírnější opatření než správní vyhoštění. Žalobkyně má v České republice všechny sociální vazby a svou domovskou zemi prakticky nezná. Uložené opatření zasahuje do soukromého a rodinného života žalobkyně a je v rozporu s mezinárodními závazky. Dále nebyl dle zástupce žalobkyně dostatečně zjištěn skutkový stav, kdy se správní orgány odpovídajícím způsobem nezabývaly aktuální situací jednotlivých členů rodiny. V případě nezletilého dítěte je třeba navazovat povinnost opustit území na jeho rodiče, což v daném případě stanoveno nebylo. Samostatné uložení takové povinnosti svědčí o nezákonnosti rozhodnutí. Rovněž se ve věci nevyjádřily kompetentní orgány, konkrétně orgán sociálně právní ochrany dítěte, případně jiné instituce.
13. Žalovaný se z řízení omluvil.
14. V konečném návrhu zástupce žalobkyně navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po projednání věci pak usoudil následovně.
16. Ze správního spisu je zřejmé, že se žalobkyně dne 18. 11. 2019 dostavila na Policii České republiky, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontrol, pátrání a eskort. Následně bylo zjištěno, že není držitelkou platného víza nebo povolení k pobytu, které by jí opravňovalo po 26. 9. 2019 pobývat na území České republiky. Jelikož žalobkyně dne 17. 11. 2019 dovršila 15 let, bylo s ní dne 18. 11. 2019 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Ta si byla

vědoma, že po ukončení platnosti výjezdního příkazu nemá v České republice oprávněný pobyt. Dále sdělila, že zde pobývá se svými rodiči a třemi sourozenci, navštěvuje základní školu. V Turecku žije její příbuzní, není s nimi ale v pravidelném kontaktu.

17. Poté, co správní orgán I. stupně vyhodnotil shromážděné důkazy a podklady, došel k závěru, že správním vyhoštěním by byl nepřiměřeně zasažen soukromý a rodinný život žalobkyně. Proto vyrozuměl účastníky řízení o změně právní kvalifikace ve smyslu § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců a dne 7. 1. 2020 vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Současně byla podle ustanovení § 50a odst. 3 citovaného zákona stanovena doba k opuštění České republiky do 50 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Toto rozhodnutí žalovaný na základě odvolacích námitek přezkoumal a svým rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020 změnil část výroku tak, že dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovuje doba k opuštění území členských států Evropské unie do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
18. Po zhodnocení skutkového stavu došel krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“*
20. V rozhodovací činnosti správních soudů se k § 50a zákona o pobytu cizinců ustálil závěr, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to dle kritérií § 174a citovaného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, nebo ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27).
21. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území České republiky. Rozdílně od správního vyhoštění nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky neznamena, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Je proto třeba mimo jiné posuzovat, zda by vycestování (s ohledem na složitost návratu do České republiky) mohlo v nepřiměřené míře zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *„naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“*.
22. S ohledem na výše uvedené krajský soud k otázce dostatečnosti posouzení přiměřenosti opatření konstatuje, že správní orgán I. stupně se otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti do soukromého a rodinného života zabýval dostatečně, konkrétně na stranách 5-8 svého rozhodnutí, kdy odpovídajícím způsobem vypořádal jednotlivé faktory pro posouzení přiměřenosti vymezené v § 174a zákona o pobytu cizinců. Nelze pominout ani skutečnost, že původně bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení o správním

vyhoštění, jelikož na území České republiky pobývala neoprávněně. Po zohlednění její nezletilosti, kdy věk je blízký 15 let a skutečnosti, že nelegální pobyt nezpůsobila vlastní vinou, došlo ke změně právní kvalifikace a byla uložena povinnost opustit území. Rovněž žalovaný otázku přiměřenosti neopomenul, a nejen přezkoumal odůvodnění správního orgánu I. stupně v rozsahu odvolacích námitek, ale i přidal vlastní úvahy k otázce přiměřenosti ukládaného opatření (str. 6 napadeného rozhodnutí). V návaznosti na výše uvedené a dále na okolnosti zřejmé ze správního spisu a rovněž na citovanou judikaturu má krajský soud za to, že nebyly dány podmínky pro to, aby byla přítomnost žalobkyně na území České republiky považována za naprosto nezbytnou.

23. K námitce, že žalobkyně se ocitla v současném postavení ne vlastní vinou a situace mohla být řešena zastavením řízení, krajský soud uvádí, že nezavinění absence pobytového oprávnění žalobkyně bylo zohledněno v průběhu správního řízení, kdy šlo o jeden z důvodů změny právní kvalifikace. Dány nebyly ani podmínky k zastavení řízení, jelikož, jak je z výše uvedeného patrné, byly splněny všechny předpoklady, které § 50a ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců stanovuje.
24. Co do námítky o nemožnosti realizovat život mimo Českou republiku a možného poskytnutí pouze krátkodobé pomoci rodiny soud konstatuje, že, jak ostatně uvedly i správní orgány ve svých rozhodnutích, vzhledem k charakteru uloženého opatření nevzniká překážka získání pobytového oprávnění. Žalobkyni tak ničeho nebrání, aby se po splnění příslušných podmínek vrátila zpět k realizování života na území České republiky, kdy v mezidobí je bezpochyby možné udržovat zde navázané sociální kontakty prostřednictvím různých komunikačních prostředků. Jak dle krajského soudu oprávněně usoudil správní orgán I. stupně, je rozsáhlé příbuzenstvo žijící na území Turecka schopno pro žalobkyni vytvořit pro tuto přechodnou dobu odpovídající zázemí.
25. K odkazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, zdejší soud jednak uvádí, že v daném řízení nešlo o uložení povinnosti opustit území Evropské unie, nýbrž o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a jednak i to, že jak již konstatoval, byly naplněny podmínky přiměřenosti ukládaného opatření.
26. Ohledně námítky posuzování jednotlivých kritérií přiměřenosti je třeba uvést, že výčet stanovený § 174a zákona o pobytu cizinců představuje množinu nejčastějších hledisek, nicméně ne hledisek jediných, jež mohou mít vliv na přiměřenost vydaného rozhodnutí. Správní orgány nejsou tímto výčtem vázány, mají však povinnost individuálně v dané věci posoudit právě ty faktory, které by v jednotlivém případě mohly mít vliv na přiměřenost jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2020, č. j. 17 A 45/2020-49). V projednávané věci tomuto požadavku správní orgán I. stupně dostál, když se zabýval závažností protiprávního jednání, délkou pobytu, věkem, zdravotním stavem, povahou a pevností rodinných vztahů, ekonomickými poměry, intenzitou vazeb ke státu původu i společenskými a kulturními vazbami v České republice, a to poměrně obsírně.
27. Správní orgán I. stupně neopomenul posoudit ani vliv na ostatní členy rodiny. Vyjma plnoletého bratra žalobkyně, který je státním příslušníkem České republiky, byla povinnost opustit území Evropské unie uložena jak jejím rodičům, tak i sourozencům. Nedojde tak k přetrhání základních příbuzenských vazeb. Žalobkyni odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31,

nepovažuje krajský soud za přiléhavý, neboť v projednávané věci se nejedná o správní vyhoštění, ale o mírnější prostředek povinnosti opustit území Evropské unie. Rovněž nejde o odtržení rodiče od velmi malých dětí, nýbrž o opuštění země celou rodinou krom zletilého bratra, kdy nadto není dána překážka návratu rodiny zpět do České republiky.

28. K námitce sdělené při jednání vytykající správnímu orgánu neobstarání vyjádření kompetentních orgánů krajský soud předně uvádí, že tato byla uvedena až po uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí. Nad to odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 287/2017-31, dle kterého krajské ředitelství ani žalovaný nepostrádají kompetenci vyjádřit se k závažnosti dopadů správního vyhoštění na dceru stěžovatele, byť je OSPOD ze zákona odborným orgánem k ochraně práv dětí. I kdyby k vyžádání stanoviska došlo, nebylo by pro rozhodnutí závazné.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. února 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

Za správnost vyhotovení: R. V.

samosoudkyně